

der ikke af Erfaring kendte den Lykke, som det var, naar en — omend nok saa lille og betydningsløs — hidtil uoplukket Afkrog af Tankens eller Virkelighedens Verden oplodes for En, vidste overhovedet ikke, hvad det var at leve.

Disse Ord havde Skolelærer Mikkelsen ofte maattet tænke paa i Assistentens sidste Leveaar, hvor denne trods frygtelige Kræftlidelser holdt Modet oppe uden fremmed Trøst. Under selve Smerteanfaldene kunde han være ynkelig nok og jamre sig saa vildt, at man i de tre omliggende Huse maatte gaa omkring med Bomuld i Ørene. Men naar man bagefter kom ind til ham, laa han med et Udtryk i sit Ansigt som En, der har haft en rig og dyb Nydelse; ja engang, da han havde været næsten smertefri i et Par Uger, havde han halvt spøgende sagt, at han begyndte at længes efter Pinebænken. At Livet virkelig intet Øjeblik havde syntes ham helt uudholdeligt, viste sig efter hans Død, da man fandt en ladt Revolver skjult i hans Natbordsskuffe.

De sidste Dage laa han stille hen og vilde Ingen se. Heller ikke for sin Sygdom og dens Ødelæggelser rundt om i hans Legeme havde han længer nogen Interesse. Først da han mærkede Dødskulden i sine Ben, slog han Øjnene op, og lidt efter bad han om et Spejl for at se Udtrykket i sit Ansigt. Men det var forsilde; han havde allerede mistet Synet. Kort efter begyndte Døds-